

DRUHÉ BÁSNĚ

Dostupné z webu: <http://www.vindove.cz/category/basne/>

Autor: Lúán Réлта (Lúo Vlkovic)

©2016, Všechna práva vyhrazena.

Hluk zvonů

„Zabíjejí Vlky, ničí lesy, říše je přelidněná, staví domy z kamene a nekonečné cesty. Místo naší lesnaté a živoucí krajiny zalité slunečním a měsíčním světlem chtějí mít poušť – a v té poušti město, kde budou žít různé národy pospolu v blahobytu, město, kde divná světla budou zářit celou noc, město, které pokryje celý širý svět.“ – Lado v pozdním věku

„To město nepotřebuje ani Slunce ani Měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva boží a jeho světlem je beránek. Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu. Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude. V něm se shromáždí sláva i čest národů ... Venku zůstanou nečistí, zaklínači, smilníci, vrahové, modláři – každý, kdo si libuje ve lži.“ – Zjevení Janovo, Bible

Ve Jmelí toxin objevili,
za jedovatý ho pak prohlásili,
mezi lidmi zprávu rozesli,
kdož na tom zájmu měli.

A zvony hučí:

*„Přijměte naši víru, pravé poznání,
máme na to nezvratitelné důkazy!“*

Babička se ihned ohradí,
vždyť Jmelí používá a choroby jím léčí,
čaj z listí a větviček odmala pije,
avšak tvrdá kritika jí smrt přinese.

A zvony hučí:

*„Přizpůsobte tradici našim poznatkům,
jedině tak se lze vyhnout pověrečným klamům!“*

Avšak toxin se v těle nevstřebává, to teď zjistili,
jen ničí zmatené buňky a podporuje léčbu rakoviny,
dodnes je Jmelí výzkumu součástí,
to se však žádný z lidí nedozví.

A zvony hučí, uši drásají:

*„Zmýlily jsme se, to se může stát,
odpovědnost neneseme, v pokroku je řád!“*

A tradice umírá ...

Jmelí při sušení vytvoří takoveto krásné zelené a zlaté srpky. ☺

„Zkoumejte Přírodu, milé děti, poznávejte ji, objevujte; chovejte k ní úctu a ona vám vyjeví svá tajemství. Podobně jako ludkové, kteří se utekli schovat do chlumů, ani vy nemusíte poslouchat hluk zvonů. Nepalte lesy, nemučte zvířata v jejich jménu. Vždyť víte, že obilnému pánu se musíte napřed poklonit, obětinu vzdát, a teprve pak ho můžete v podobě pražených zrníček spořádat. Buďte odvážné a přijměte odpovědnost. Nebuďte chladné k silám okolo vás, jsou našimi přáteli i nepřáteli, nejsou však žádnými neživými tvory.“ – Lado v pozdním věku

Hercynský les

Vraždu všech vražd spáchali,
nejen jedni – ale mnozí,
stromy staré posekali,
Duby, Habry, Buky, Břízy.

„Krajinu v jednu louku změňte,
zničte Vlky, Zubry, Medvědy,
jen jeden druh stromu sadte,
jeden prsten vládne všemi.“

Zabili mě, rozervali,
dech můj potlačili,
věčné stromy už nezachrání
moře, útesy, teplo ani chladu.

Musel jsem zmizet v světech jiných,
avšak naději tu stále máte,
když skrze betonové pásy
mladé stromy derou se!

Král času

„A tak, milé děti, můžete Pravdy Vida spatřit jako Dědečka s dubovým věnečkem na hlavě, bílými zářivými vlasy jako nebeské denní světlo, s velikou dřevěnou holí nebo lískovým proutkem. Na rozdíl od Bouřného a Mocného si nepamatuji, že bych ho kdy viděl se zbraní.“ – Lado

Stoupání po lesnatém kopci,
zpěv Drozda na velikém Smrku,

neukryje domeček pána času,
dvanácte ohňů kolem modly.

„Přítomnost není jen minulostí dána,
avšak budoucností je též ovlivněna,
neboť koloběh se stále točí,
míchá přítomnost, minulost s budoucností.“

Pravdy Vid hůl dubovou do ruky bere,
Bouřný Zemi vláhou pokryje,
věčné ohně stále hoří,
nikdy je nic nezastaví.

V rozlehlém háji

Následující písničku složil Margewid v dávných časech a světech.

V rozlehlém háji,
kde skály do výšin trčí,
potkal jsem Vinda,
jak do puklin obětí vnáší.

*My máme mince,
oni mají hrušky,
my vlastníme zlato,
oni žito, oves, švestky.*

Z boje jsem se vrátil,
hlavy nepřátel stromům zavěsil,
avšak tento prostor chráněný,
týden cesty veliký,
navždy bude nedotčený.

*My máme mince,
oni mají hrušky,
my vlastníme zlato,
oni žito, oves, švestky.*

Tekutý med jsme popili,
dal jsem mu lesklý meč,
on mně kuní kožešiny,
obchod u Lawose prospívá,
avšak Vind se jen usmívá.

*My máme mince,
oni mají hrušky,*

*my vlastníme zlato,
oni žito, oves, švestky.*

Slunečnímu Hrdinovi děkující,
vstali jsme, se slzou se loučíce,
tato v lesní hloubi chvíle,
z paměti nikdy nemizíce,
ve stromech bude vtisknuta,
aby budoucí pokolení,
našla, co dlouho hledala.

*My máme mince,
oni mají hrušky,
my vlastníme zlato,
oni žito, oves, švestky.*

Čas běží dále

Stromy, háje vypálili,
místa síly zastavěli,
s křížem přišli, s jedem v mysli:
věřit v předky, bohy, potomky jsou prý předsudky.

Čas běží dále,
skrz oheň a meče,
místo vody života vládla špína převelká:
mýt si ruce jsou prý nevědecké předsudky.

Nové světy objevili,
zlí běsové se porvali,
kázali brát rtuť, kovy na nemoci, hněvy Venušiny:
bylinky jsou prý tmářství a nevědecké předsudky.

Lesy všechny zmizely,
Vlci, Zubři, Lososi,
za slepou vírou, ziskem, „správným“ věděním a pokrokem:
kdo věří v živé stromy, tomu vládne klam a nevědecké předsudky.

Čas dále běží,
podnět k válce dali,
prý množství zla a zloby je určeno barvou pleti:
věřit, že všichni mají duši, jsou prý nevědecké předsudky.

Jeden prsten vládne všem,
množství lidí klesá každým dnem,
mnoho a pak zas nikdo, v blahu chce mít děti málokdo:
věřit v předky, bohy, potomky jsou prý stále jen nevědecké předsudky.

Poslední paprsky Slunce

Přízračný jed srdce světa zaplavil,
po Červené tepně pak k moři dorazil.
Na nejsevernější výspě dálného ostrova,
obklíčil poslední paprsky slunečního světla.

V té zlaté záři stál Sluneční Hrdina,
v rukou roh s medovinou, meč ze železa.
S medovými vlasy na Nebi ve dne bdí,
v noci pak na Koni lesem se prohání.

Kdysi chránil celé srdce světa,
ale teď ho chce jed vypudit zcela.
Na této poslední výspě u skály,
jeden jed chce vládnout všemi:

„Je konec křišťálových potoků,
studánek, víl a hlubokých lesů,
vše se v pouhé mlze rozpustí,
ale krutost jen podobu změní!“

Sluneční Hrdina se směle usmívá,
skála se časem do moře propadá.
Slunce by zachránilo celý svět,
kdyby jen lidé měli zdravý úsudek.

Mlžná řeka

Nastal klid, čas snění,
květy divoké Máty po cestě voní.
U lesa nad Mlžnou řekou,
světy se spojují s mlhou dalekou.

V tichém vznášejícím se proudu,
hlasy vypráví o našem původu.
Nedotkne se proud Nebe ni Země,
zjeví se jak sen, nadmíru tajemně.

Mluví mnoha řečmi, jedním však dechem,
k nitru mému jako vánek vlnící mechem.
Kdo jsem? Kam jdu? – K šumícímu potoku.

Vodou mi tvář omládne, vzdušný proud povzdechne,
ukáže mi cestu tam, kam se už dlouho nikdo nevydal.

Mrazivý pláč

Básnička založená na lužickosrbské pověsti Bože sedleško (Horní Lužice) a Bóža łosc (Dolní Lužice).

Stmívá se, jiskra v dáli září,
lesní Vítr koruny Bříz čeří.
Od chaloupky slyším pláč,
kdo jsi, děťátko, vlastně zač?

Do bílého oblečeno,
zlatou září obklopeno,
v jiných světech přebývalo,
hrůzy žalem zvěstovalo.

Jsi snad víla, která už ví,
chaloupka že brzy shoří?
Smrt sama tě sem poslala,
rodiče staré již vzít chtěla?

Znamení to vyslechnu,
oběti bohům přinesu.
Je-li to však jejich vůle,
pak neplač, děťátko moje.

O půlnoci chodí panny

Básnička vznikla na motivy lidových zvyků sesbíraných Karlem Jaromírem Erbenem.

O půlnoci chodí panny
k třpytící se studánce.
Sbírají tam mnoho bylin,
které mluví o lásce.
Oj, ho, ho – které mluví o lásce!

O půlnoci chodí panny
prosit Měsíc z vrchů skal,

aby jim dal půvab, sílu,
zaplašil tak všecken žal.
Oj, ho, ho – zaplašil tak všecken žal!

O půlnoci chodí panny
do zahrady stromem třást.
Chtějí se ptát na milého,
kouzlem lásky ho pak zmást.
Oj, ho, ho – kouzlem lásky ho pak zmást!

O půlnoci chodí dívky
spolu smát se, povídat,
o kouzlech a nočním snění,
jak mladíky pochyťat.
Oj, ho, ho – jak mladíky pochyťat!

O půlnoci chodí dívky
lákat chlapce do sítí.
Každý den se chytne jiný,
jejich touhy rozlítí.
Oj, ho, ho – jejich touhy rozlítí!

O půlnoci chodí dívky
do lesů šátečky prát.
Kolik milých měla která,
netřeba se dále ptát.
Oj, ho, ho – netřeba se dále ptát!